

Niyazi
KIZILYÜREK

niyazi@ucy.ac.cy

pazar yazıları

Korku Zamanları

Brüksel yıl başı akşamı tenhaydı. Yeni yıl kutlamaları iptal edilmişti. Sokaklarda korku kol geziyordu. İnsanlar evlerine kapanmıştı. Münih tren istasyonu tam bir sessizliğe gömülmüştü. Avrupa'nın diğer kentlerinde eğlencelere refakat eden sohbetlere korku hakimdi. Nereden, ne zaman ve nasıl geleceği bilinmeyen şiddet eylemlerinin korkusu Batı dünyasının çehresini değiştirdi ve korku demokrasileri tehdit eden boyutlara ulaştı. Artık adalet ve insan hakları korkuya kolayca kurban edilebiliyor.

20.yüzyıldan genellikle "şiddetin en yoğun olduğu yüzyıl" olarak söz ediliyor. Bu yüzyılda savaşlar, soykırımlar, etnik temizlik, iç savaşlar tam 100 Milyon insanın canını almıştı. Ne var ki, 21.yüzyıla girerken "tarihin sonunu" ilan eden iyimser liberallerin öngörüsü çoktan tarihe karıştı. 21.yüzyıl yirminciden pek farklı olmayacağı benziyor. Dünyanın pek çok yerinde çatışmalar devam ediyor. Devletleşmeye çalışan uluslar, parçalanmaktan korkan ulus devletler, emperyal hayallere kapılanlar, din adına yol çıkanlar, etnik pürifikasyon peşinde koşanlar kolayca şiddete başvurabiliyor. Şiddeti haklı görmek, hatta kutsamak, hem korkanların hem de büyük hayaller peşine düşenlerin ortak noktası haline geldi. "Avrupa'nın Müslümanlaşacağından" korkan Norveçli Breivik, silahını eline alıp 77 cana kıymadı mı? Batı dünyasını bir tehdit olarak görenler en korkunç şiddet eylemlerine büyük bir kolaylıkla imza atmıyorlar mı?

Korkunun hüküm sürdüğü yerde ne adalet ne de barış olabilir. Nelson Mandela, Güney Afrika'da beyazlarla yaptığı görüşmelerin birinde siyahların ya-

şadığı acıları dile getirirken şöyle demişti: "bizden korkuyorsunuz ve korktuğunuz için bize haksızlık yapıyorsunuz." Gerçekten de korkunun belirlediği davranış ve hareketlerin başkalarına karşı haksızlığa yol açması adeta kaçınılmazdır. Albert Camus, Cezayir kurtuluş savaşı esnasında Cezayir'in bağımsızlığına karşı çıkmıştı ve Cezayir'de yaşayan annesinin hayatından korktuğunu, bunun da adaletten daha önemli olduğunu söylemekten çekinmemişti. Korkusu, adalet duygusunun önüne geçmişti.

Oysa asgari düzeyde de olsa adalet duygusu söz konusu olmazsa, barış da olamaz. Kendi ülkemizi ele alalım. Kıbrıslı Rumlardan korkan Kıbrıslı Türklerin adalet ve barış konusunda iyi bir sınav vermediği bir vakia değil mi? Geçmişte bu korku yüzünden militarist-milliyetçi saplantılara kapılmıştı. Günümüzde ise Kıbrıs Rum korkusu Kıbrıslı Türkleri demokrasi kalitesi düşük çözümler aramaya itiyor. Benzer biçimde, Kıbrıslı Rum memleketdaşlarımızın yaşadığı Türkiye korkusunun barışın önünde bir engel oluşturduğunu kim inkar edebilir?

Peki ama, korkularımızla nasıl baş edebiliriz? Elbette haklı korkular diye bir şey vardır. Fakat söz konusu doğal bir afet, bilinmeyen bir felaket veya maruz kaldığımız düpedüz bir saldırganlık ve aşağılanma değilse, korku, çoğu zaman "ötekine" karşı geliştirdiğimiz tahayyül ve düşüncelerimizden kaynaklanıyor. İnanç formasyonumuz yüzünden karşımızdakini sadece bir tehdit olarak görürsek, onun da bizim gibi bir takım temel ihtiyaç ve çıkarları olduğu kabul etmezsek, onu bize yönelik bir korku kaynağı olarak

algılarız. Bu, şiddete zemin hazırlayan ilk adımı oluşturuyor. Türkiye'den bir örnek verecek olursak, Kürtleri ülkeyi bölmek isteyen bir tehdit unsuru olarak görürseniz, uygulanan şiddeti "haklı", hatta "gerekli" görebilirsiniz. Oysa Kürtlerin Türkler gibi eğitim kurumları, yerel yönetimleri olmasını temel bir ihtiyaç olarak görürseniz, yani biraz empati yaparsanız, bu algının yol açacağı davranış biçimi bambaşka olur. Avrupa'da yaşayan Müslümanların Hristiyan Avrupalılar gibi birtakım gereksinimleri olduğunu, inanç ve geleneklerini özgürce yaşamak istediklerini anlayanlar, Müslümanları bir korku ve tehdit kaynağı olarak görmezler. Fakat Müslümanları sırf Müslüman oldukları için "geri" ve "saldırgan" bulanlar, demokrasiyi yok edecek kadar "koruyucu önlemler" talep edebiliyorlar.

Kısacası, şiddetin kaynağında korku, korkunun kaynağında da "ötekine" dair beslediğimiz önyargılar ve empati yokluğu vardır. Ve dünya bu hale düşmüşse, korkunun hüküm sürdüğü bir delirium (çılgınlık) yaşıyorsak, her yerde fiziki ve psikolojik şiddet ve aşağılama varsa, bu, her şeyden önce, "iletişim çağında" iletişimin ve empatinin kaybolmasındandır. Umarım, 2016 yılı iletişimsel aksiyonların çoğalacağı ve empatinin güçleneceği bir yıl olur...

“

20.yüzyıldan genellikle "şiddetin en yoğun olduğu yüzyıl" olarak söz ediliyor. Bu yüzyılda savaşlar, soykırımlar, etnik temizlik, iç savaşlar tam 100 Milyon insanın canını almıştı.

"Erdoğan

► Cumhurbaşkanı Erdoğan sistemli başkanlık baktı var. Hitler Almanyası'nı bizimde da bunu görü ifadelerini kullanmıştı

T.C Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın "Ünitede başkanlık baktığımızda Almanyası'na baktığımızda bunu görürsünüz" açıklaması Facebook hesabından Rusya Dışişleri Bakanı Mariya Zaharova, "Yer

Şehit Aileleri ve Malül Gaziler Derneği 42 yaşında

Siberu "Çevreler neylecektir"